



080217 Andra söndagen i fastan Ylva Rundberg

200 000 kronor var den genomsnittliga årslönen i Sverige 2006, efter skatt. En årslön som ofta blir ett års konsumtion är mycket pengar. 200 000 kr är mycket pengar för oss – faktiskt riktigt mycket pengar – skulle vi få dem på ett bräde skulle vi ha många olika fantasier och planer vad vi skulle kunna göra med dem. Kanske lösa in lite lån, betala gamla studieskulder, göra resan man alltid drömt om, äntligen andas ut för att man fått en buffert, köpa bil.

Ja, 200 000kr kan få många att börja drömma.

300 denarer var ungefär 300 dagars arbete, ett års arbete, en årslön för en person på Jesu tid, en årslön för den kvinnan, 300 denarer motsvarande vad vi behöver göra för att få 200 000 kr. Så den där flaskan med den dyrbara nardusbalsamen, var verkligen dyrbar – något oerhört exklusivt. Judas hade rätt i att mycket hade kunnat göras för de fattiga för de pengarna. Men det var inte det kvinnan vill göra med oljan utan hon vill helt och fullt använda den över Jesus – inga droppar sparades av det dyrbara utan allt användes.

I mellanmjölkens land där vi befinner oss kanske någon mer än jag funderar över varför smorde hon inte Jesus ordentligt, men hälften av oljan hade ju räckt och så kunde andra hälften säljas och fortfarande göra ganska stor skillnad för de fattiga.

Men i trons värld finns det ingen mellanmjölk, i tro finns bara allt eller inget. Men, men lite tvivel då? Måste väl ändå få plats. tänker Nasse inom mig, fegisen inom mig. Ja lite tvivel kanske kan finnas, men tvivlet kanske också fanns för Moses som episteln berättar om, men tvivlet kunde inte göra att han stanna halvvägs ute i Röda havet eller att han både var levde i faraos hov och bland Guds folk, tron har inte mellan vägarna. Visst kan vi tvivla efter att vi tagit steget ut i tro, men vi kan inte stanna i steget mitt på och vänta vad som händer, för då blir det inget steg. Tro är läskigt, men finns inte i mellanmjölkens medelväg – utan fullt ut eller inte alls. Tro är ju att lite på något vi inte helt och fullt kan veta.

Tron kräver att vi vågar språnget, vågar hoppa och lita på att någon tar emot oss, våga lita på Gud. Och denna tron blir belönad, kanske inte som vi väntar oss, men dagens gammaltestamentliga textberättar om att tron förändrar. Tron är tro på en levande Gud, som förändrar och visar på nya möjligheter, där vi inte såg några.

Kvinna offrade all sin dyrbara olja, som hon säkert sparat länge till kanske var det hennes pensionsförsäkring som rök, vad vet vi, men dyrbar var den och det var det finaste hon hade, som hon gav till Jesus, som hon smorde honom med. Inga halvmesyser, ingen mellanmjölk. Och har vi den tron? Den tron som gör att vi vill ge det finaste det dyrbaraste vi har till Gud, till förfogande för Guds rikes växt? Eller blir det, det där som blir över? Till Lutherhjälpen och andra hjälporganisationer, ger jag om något blir över när månaden är slut, eller i kollekten går blandade mynt, men inte 10, den behåller jag. Jag har ofta tänkt så, och kanske någon mer här inne. Men det kvinnan som smörjer Jesus huvud visar på är något helt annat, här är det, det finaste och det mesta som går till Guds rike.



Hur vi tänker kring fastan, kanske tydliggör hur vi tänker om Guds rike. Fastar vi med självömkan och en känsla av att vi är lite duktiga som faktiskt lyckas, med vad vi nu förutsatt oss att göra under fastan, eller gör vi det av kärlek till Jesus för att leva närmare honom? En självvranssakan som tidvis kan vara smärtsam, för vems skull. Och det är bara i tro och kärlek som vi kan få kvinnas prioritering i livet att min tro och konsekvenserna av det är det främsta. För utan kärleken till Gud och övertygelsen om det är så vi ska göra, då blir det så lät bara det dåliga samvetet som handlar, inte tron. Det var i tro Moses lämnade hovet, hade det inte funnits en tro på att det var Guds kallelse och kärleken till hans folk som var drivkraften, då hade han nog inte brutit upp från palatsets bekvämligheter.

Så tillbaka där vi började 200 000 kronor in på kontot – vad skulle vi göra av det. Inte tror jag om mig själv att jag först skulle tänka: vad kan dessa pengar göra för Guds rike, utan snarare vad kan dessa pengar göra för mig. Men kanske vi ibland skulle våga språnget och be över vad Gud vill att vi ska göra med våra liv, och dessutom lyssna på svaret. Kvinnan trodde och handlade, Moses trodde och handlade, vågar vi ens tro helt och fullt, eller bara lite mellanmjölks aktigt? Eller är det den rädda Nasse inom oss som får tala högst?

För den som vågar finns löftena som vi läste om i dagens gammaltestamentliga text om glädjebud, bot, frihet, tröst, befrielse och ett nådens år.

Så låt oss Gud våga steget, att helt och fullt tro på dig och din enfödde son Jesus Kristus, så vi en gång för del av dina löften om tröst och befrielse.

Amen